

Nr 115.

Av herr **Wiklund m. fl.**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående beredande av större möjlighet för vissa samhällen i Västerbottens och Norrbottens län att erhålla ved från statens skogar.

Den av 1915 års riksdag för sin del antagna förordningen om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken, har, såsom vid ärendets behandling i kamrarna förutsades, framkallat missnöje bland de enskilda skogsägarna på grund av den alltför stora inskränkningen i deras äganderätt. Även bland dem, som skola övervaka förordningens efterlevnad, synes man redan vara övertygad om att betydande ändringar måste ske, och från detta håll ha röster höjts, att förordningen borde upphävas redan av årets riksdag. Ett yrkande om mera genomgripande ändringar torde dock sakna utsikt att nu vinna riksdagens bifall, då praktisk erfarenhet om förordningens verkningar icke ännu förefinnes.

Emellertid är det uppenbart att förordningen kommer att vålla städer och tät bebyggda samhällen inom Västerbottens och Norrbottens län svårigheter av betänkligaste slag i fråga om tillförseln av bränsle. Virke, som erfordras för oundgängligt husbehov inom eget och angränsande skifteslag, får enligt nu gällande förordning avverkas utan föregående utstämpling. Även om stad är att hänföra till skifteslag och barrträd sålunda få fällas i närmast liggande byar för upphuggning av ved till försäljning i staden, är det naturligt att därmed ingenting vinnes, ty dels är skogstillgången i städernas närhet så ringa, att den icke motsvarar behovet, dels skulle priset på veden stiga ofantligt genom en sådan begränsning av det

område varifrån tillförsel är möjlig. Björk får ju avverkas utan utstämpling, varför sådan ved kan erhållas, men denna ställer sig alldeles för dyr för eldning i köken. I kronoskogarna förekommer på vissa trakter mycket björk, som bör tillvaratagas.

Innevarande vinters starka och ihållande köld har vållat en långt större förbrukning av ved än den i de ifrågavarande orterna vanligen förekommande. En följd härav och av vagnbristen vid järnvägarna är, att på vissa platser vedtillgången redan nu är ytterst knapp. Detta förhållande kommer hädanefter att förvärras genom den med anledning av fjolårets skogslagstiftning så gott som fullständigt avstängda tillförseln av barrved från närliggande trakter.

Under sådana förhållanden synes det vara en statsmakternas angelägenhet att sörja för erforderlig vedtillförsel från kronans skogar. Visserligen ha redan nu åtgärder i sådan riktning vidtagits i de ifrågavarande länen liksom över hela landet, men dessa äro endast tillfälliga och framkallade i syfte att reglera vedpriserna på grund av den fördyring av veden som ägt rum överallt. Inom Västerbottens och Norrbottens län erfordras åtgärder, som bestå så länge den nuvarande skogslagstiftningen gäller.

I kronoskogarna inom angivna län finnes stor tillgång på kullblåst, oväxtlig och skadad skog, som icke tillvaratages. Även om denna skog på grund av dess belägenhet långt från kommunikationsled icke skulle kunna tillgodogöras så, att staten får någon som helst inkomst av densamma, synes det dock vara ekonomiskt fördelaktigt och ur skogsvårdssynpunkt lämpligt, att mindrevärdiga träd, hellre än att de skola ruttna ner till ingen nytta och hindra återväxten, användas såväl till kolning som bränsle, varigenom även till synes värdelösa skogseffekter komma till användning och arbetstillfällen uppstå. Därest avverkning av ved å viss trakt skall ske, kan denna ej äga rum under samma vinter, som veden skall användas, såsom under innevarande vinter skett, utan måste avverkningen äga rum så, att veden kan uppläggas för torkning under minst ett år. Avverkningen behöver icke heller verkställas genom skogsstatens försorg, utan torde kunna upplåtas även åt kommuner och enskilda.

Av det anförda torde framgå dels att en hotande vedbrist med därav följande prisstegring i städer och andra tätt bebyggda samhällen blir den närmaste följden av nu gällande skogslagstiftning för de båda nordligaste länen, dels att i kronoskogarna finnes riklig

tillgång på sådan skog, såväl barr- som björk-, vilken icke lämpar sig för annat ändamål än upphuggning till ved, och då det synes oss vara en statens angelägenhet att förebygga angivna betänkliga följder av sin skogslagstiftning för de båda nordligaste länen, tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att snarast möjligt sådana åtgärder vidtagas, att städer och tättn bebyggda samhällen i Västerbottens och Norrbottens län må beredas större möjlighet till erhållande av ved från statens skogar.

Stockholm 25 januari 1916.

Ad. Wiklund.

J. Rehn.

Olof Jonsson.

Ant. Wikström.

Carl Lindmark.

Ernst Hage.

W. Bäckström.

Axel Lindström.

E. F. Hellberg
i Lycksele.

O. W. Stenudd.
